

Sygnatura akt XI C 1555/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 7 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant: Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 r. we W.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. S.K.A. w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę 262,90 zł.

powództwo oddała.

Sygn. akt XI C 1555/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. K. kwoty 262,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Strona powodowa zażądała również zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powyższego żądania strona powodowa podniosła, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego umowy z (...) Sp. z o.o. Podała, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2015 r. nabyła od pierwotnego wierzyciela wierzytelność względem pozwanego. Wskazano, że na wartość przedmiotu sporu składa się: kwota 199,92 zł wynikająca z zakupionej wierzytelności oraz kwota 62,98 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych naliczonych od dnia 29 listopada 2012 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu. Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie uregulował zadłużenia.

Na mocy postanowienia z dnia 3 sierpnia 2015 r. wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie (sygn. akt VI Nc-e 1438983/15) sprawa została przekazana do tutejszego Sądu wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy w swej nieobecności, ani nie składał wyjaśnień ustnie lub pisemnie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 listopada 2011 r. A. K. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Jej przedmiotem było dostarczenie abonentowi internetu w ramach oferty „Internet w (...) szybciej i taniej”.

W formularzu przedmiotowej umowy oraz w stanowiących jej integralną część ogólnych warunkach umowy abonenckiej nie określono wysokości opłat obciążających A. K. za usługi świadczone przez (...) Sp. z o.o.

/dowód:

1. umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z 29.11.2011 r. – k. 13,
2. ogólne warunki umowy abonenckiej – k. 14/

W dniu 1 września 2012 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła fakturę VAT nr (...), zgodnie z którą A. K. miał zapłacić łączną kwotę 166,21 zł brutto, na którą złożyły się: opłata aktywacyjna w wysokości 8,13 zł netto, aktywacja w kwocie 8,13 zł netto, abonament w wysokości 57,72 zł netto, abonament w wysokości 45,01 zł netto, opłata za internet bezprzewodowy w kwocie 13,01 zł netto oraz opłata za przyspieszenie internetu w kwocie 3,14 zł netto.

W dniu 30 listopada 2012 r. (...) Sp. z o.o. wystawiła fakturę korygującą nr (...) do faktury VAT nr (...). Pierwotnie A. K. został obciążony należnością w łącznej kwocie 86,99 zł brutto, podczas gdy zgodnie z wyliczeniami dostawcy usługi powinien zapłacić kwotę 34,32 zł brutto. Faktura korygująca obejmowała zatem bezpodstawnie naliczoną kwotę 52,67 zł brutto.

/dowód:

1. korekta faktury VAT nr (...) – k. 15,
2. faktura VAT nr (...) – k. 16/

W dniu 13 kwietnia 2015 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności. Przedmiotem umowy było przeniesienie wymagalnych wierzytelności przysługujących (...) Sp. z o.o. wobec dłużników, wynikających z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wykaz wierzytelności został określony w załączniku nr 1 do umowy, który miał zostać przekazany kupującemu w formie elektronicznej na płycie CD oraz w załączniku nr 2 do umowy, który miał zostać sporządzony w formie papierowej. W umowie strony zastrzegły, że wierzytelności przejdą na rzecz (...) Sp. z o.o. S.K.A. po podpisaniu umowy oraz pod warunkiem uiszczenia przez niego całej ceny sprzedaży (§ 3 pkt 3).

/dowód:

1. umowa sprzedaży wierzytelności z 13.04.2015 r. – k. 17-28/

W dniu 6 maja 2015 r. sporządzone zostało zawiadomienie o cesji wierzytelności, w którym poinformowano A. K. o przelewie wierzytelności przysługującej wobec niego na rzecz (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W.. Zgodnie z treścią wskazanego dokumentu stan zadłużenia na dzień sporządzenia zawiadomienia wynosił 259,48 zł. (...) Sp. z o.o. S.K.A. wezwał A. K. do zapłaty wskazanej należności.

/dowód:

1. zawiadomienie – k. 32-33/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny – § 1. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych

doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa – § 2.

W toku niniejszego procesu pozwany zachował postawę całkowicie bierną. Nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiał się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem przesłanki do wydania wyroku zaocznego.

Jednocześnie jednak w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne z 339 § 2 k.p.c. Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń strony powodowej z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jej twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd nie można wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach strony powodowej o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r., I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 r., I CKU 115/97).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Na wstępie należy wyjaśnić, że zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Określenie stosunku prawnego, z którego ona wynika oznacza zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia, jak również jego przedmiotu.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia powyższych faktów spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała legitymacji czynnej w niniejszej sprawie. Należy zauważyć, iż strona powodowa wywodziła swoje roszczenie przeciwko pozwanemu A. K. z umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...) Sp. z o.o. w dniu 15 kwietnia 2015 r. Wymieniona wyżej umowa wskazuje tylko, iż jej przedmiotem jest bliżej nieokreślony pakiet wierzytelności, szczegółowo wymieniony w wykazie wierzytelności znajdującym się na nośnikach CD oraz w formie papierowej. Takiego zaś wykazu strona powodowa nie przedstawiła. W zamian przedłożyła jedynie dokument w formie tabeli (k. 30), którego charakteru nie można było jednoznacznie ustalić. W szczególności nie został on opisany jako załącznik do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2015 r., nie zawierał również opisu zawartych w nim rubryk. Dokument ten należało ocenić jako niewiarygodny, zwłaszcza w sytuacji gdy nie zawiera daty jego sporządzenia ani podpisów stron umowy cesji. To z kolei może świadczyć, że został sporządzony dla potrzeb niniejszego procesu i nie odzwierciedla rzeczywistego stanu faktycznego. Na podstawie jego treści Sąd nie był w stanie zweryfikować, czy rzeczywiście wskazana w nim wierzytelność objęta była cesją na rzecz strony powodowej. Z samego zaś faktu sporządzenia przedmiotowego dokumentu nie sposób wywieść wniosku o przejściu uprawnień na stronę powodową. Z tych samych względów dowodu potwierdzającego nabycie wierzytelności nie mogło stanowić zawiadomienie o cesji wierzytelności. Na marginesie warto wskazać, że na podstawie treści przywołanego dokumentu nie jest możliwym ustalenie przez kogo został sporządzony oraz w czyim imieniu działała osoba, która złożyła podpis pod zawiadomieniem.

Wątpliwości dotyczące przejścia uprawnień na rzecz strony powodowej budzi dodatkowo okoliczność zastrzeżenia w umowie sprzedaży wierzytelności, iż przejście wierzytelności na kupującego nastąpi pod warunkiem uiszczenia ceny sprzedaży. Tymczasem strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu wskazującego na wywiązanie się przez

nią z tego obowiązku. W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała zatem, że rzeczywiście nabyła wierzycelność przysługującą względem pozwanego. Już z tego względu powództwo podlegało oddaleniu.

Ponadto strona powodowa nie wykazała istnienia i wysokości zadłużenia. Poza umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 29 listopada 2011 r. nie przedstawiła dowodów potwierdzających wysokość roszczenia. Z dołączonej umowy z dnia 29 listopada 2011 r. oraz ogólnych warunków umowy abonenckiej nie wynika jaka była wysokość należnego abonamentu oraz innych opłat za świadczone usługi. W toku niniejszego procesu nie przedstawiono zaś żadnego cennika stanowiącego integralną część umowy zawartej przez pozwanego, z którego wynikałaby wysokość obciążających go opłat. Nie można zatem ocenić, czy należność objęta żądaniem pozwu została naliczona zgodnie z umową co do zasady, jak i wysokości. Powyższych okoliczności nie dowodzą również faktury dołączone do pozwu., a ściślej ich kopie. W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, iż nie zostały one poświadczone za zgodność z oryginałem. Ponadto faktury nie stanowią samoistnego źródła zobowiązania i nie stwierdzają w sposób definitywny jego wysokości. Wobec niemożności ustalenia wysokości zobowiązania pozwanego w oparciu o umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, za niewystarczające należało uznać przedłożenie przez stronę powodową faktur. Nie było bowiem możliwe dokonanie weryfikacji prawidłowości zawartych w nich danych.

Konkludując, należy stwierdzić, iż strona powodowa w świetle przytoczonych okoliczności nie wykazała swej legitymacji czynnej w niniejszym postępowaniu. Legitymacja procesowa bowiem to uprawnienie wypływające z prawa materialnego (konkretnego stosunku prawnego) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu konkretnemu podmiotowi (tak H. Pietrkowski, *Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych*, wyd.4 LexisNexis 2009, s. 126). Podkreślenia jeszcze wymaga, iż Sąd zobowiązany jest oceniać istnienie legitymacji procesowej z urzędu orzekając co do istoty sprawy.

Nieistnienie natomiast legitymacji procesowej prowadzi do oddalenia powództwa, co też orzeczono w niniejszej sprawie.

Sąd nie orzekał w wyroku o kosztach procesu, albowiem strona powodowa w całości przegrała proces, a pozwany nie poniósł żadnych kosztów procesu.